

HAK YOL İSLÂM!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm

Bismi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihi ve sahbihi ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân ve eyyühe'l-müslimûn!.. Feinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr, ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

يُسَلِّطُ عَلَى الْكَافِرِ فِي قَبْرِهِ تِسْعَةً وَتِسْعُونَ تِنِينًا
تَنْهَشُهُ وَتَلْدَغُهُ حَتَّى تَقُومَ السَّاعَةُ وَلَوْ أَنَّ تِنِينًا
مِنْهَا نَفَخَ فِي الْأَرْضِ مَا أَنْبَتَتْ خَضِرَاءَ

حم.ع. حب.ض. والدارمی وعبد بن حمید عن أبی سعید

RE. 510/9 (*Yüsalletu ale'l-kâfiri fî kabrihî tis'atün ve tis'üne tinnînen, tenheşühü ve teldeguhû tekûme's-sâ'atü, ve lev enne tinnînen minhâ nefeha fi'l-ardı, mâ enbetet hadrâe.*) *Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ*

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

kâl.

Çok aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti ve bereketi, ihsanı ve ikramı dünyada ve ahirette üzerinize olsun... Rabbimiz Teâlâ Ramazan'da yapmış olduğunuz ibadet ve taatleri, hayrât ü hasenâtı kabul eylesin. Ramazan'dan sonra o güzel evsafı, o güzel hâlet-i rûhiyeyi devam ettirmeyi, kaybetmemeyi, rızası yolunda dâim olmayı, şükründe, zikrinde kâim olmayı nasib eylesin... Tekrar tekrar nice mübarek günlere, bayramlara ve bilhassa ahirette rızasını kazanıp cennetine girmek suretiyle en büyük bayrama ermeye Rabbimiz cümledenizi, cümlemizi nâil eylesin...

PeygamberSASEfendimiz'in hadîs-i şerîflerinden bir demet yine mutad olduğu üzere okuyacağız. Hadîs-i şerifler *Râmûzü'lEhâdîs* kitabının 510. sayfasının 9. hadîs-i şerîfinden itibaren.

Hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izahına geçmezden önce, evvelen ve hâsseten Peygamber SAS Efendimiz'in ruh-u pâkine âcizâne, nâçizâne bir hediye-i Kur'âniyye olsun diye; sonra onun cümle âlinin, ashâbının, etbâının, ahhâbının ruhlarına hediye olsun diye; sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullah ve mukarrabînin ruhlarına hediyemiz olsun diye;

Ahirete göçmüş olan bütün sevdiklerimizin, yakınlarımızın, ana baba, kardeş, evlat, dost arkadaşlarımızın ruhlarına hediye olsun diye ve bilhassa bu hadîs-i şerifleri bize kadar nakil ve rivayet eylemiş olan din alimlerinin, râvilerin,

bu kitabı telif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyaeddin Hocamız'ın, kendisinden feyz aldığımız Mehmed Zâhid Kotku Hocamız'ın ruhuna hediye olsun diye;

Bu beldeleri fethetmiş olan Fatih Sultan Mehmed Han ve askerlerinin ve komutanlarının, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu caminin bânisi İskender Paşa'nın ve bu caminin bugüne kadar ayakta kalmasına emek sarf etmiş, masraf etmiş, gayret göstermiş olan ashâb-ı hayrât u hasenâtın cümlesinin ruhlarına hediye olsun diye; sâir mü'minîn ü mü'minât ve müslimîn ü müslimâtın da ruhları şad olsun diye;

Biz yaşayan müslümanlar da Rabbimiz'in rızasına uygun ömür sürelim, huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varalım diye bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerif okuyalım, öylece başlayalım!

.....

a. Kâfire Kabrinde Yılanların Musallat Edilmesi

Metnini okumuş olduğum hadîs-i şerîfte Peygamber SAS kâfirin kabrinde nasıl ezâ göreceğine dair bir bilgi veriyor. Ahmed ibn-i Hanbel'in, İbn-i Abdilberr'in, Dârimî'nin, Abd ibn-i Humeyd'in Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan rivayet ettiğine göre, Peygamber SAS

Efendimiz şöyle buyurmuşlar:¹

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.38, no:11352; İbn-i Hibban, *Sahih*, c.VII, s.391, no:3121; Ebu Ya'la, *Müsned*, c.II, s.491,

يُسَلِّطُ عَلَى الْكَافِرِ فِي قَبْرِهِ تِسْعَةً وَتِسْعُونَ تِنِينًا
تَنْهَشُهُ وَتَلْدَغُهُ حَتَّى تَقُومَ السَّاعَةُ وَلَوْ أَنَّ تِنِينًا
مِنْهَا نَفَخَ فِي الْأَرْضِ مَا أَنْبَتَتْ خَضْرَاءَ

حم.ع.حب.ض. والدارمی وعبد بن حمید عن ابي سعيد

RE. 510/9 (*Yüsalletu ale'l-kâfiri fî kabrihî tis'atün ve tis'üne tinnînen, tenheşühû ve teldeguhû tekûme's-sâ'atü, ve lev enne tinnînen minhâ nefeha fi'l-ardı, mâ enbetet hadrâe.*)

(*Yüsalletu ale'l-kâfiri fî kabrihî*) “Kabri içine konulduğu zaman kâfire musallat edilir. (*Tis'atün ve tis'üne tinnînen*) 99 tane zehirli ve iri yılan musallat edilir. (*Tenheşühû*) Bu yılanlar onu ısırırlar, (*ve teldeguhû*) ve sokarlar; (*hattâ tekûme's-sâatü*) kıyamet kopuncaya kadar.”

Böyle kabrinde o kâfir ısırılmaya, sokulmaya, bunlar tarafından ezalandırılmaya devam eder. “Bu yılanlar Allah’ın öyle azapları, cezaları, belâlarıdır ki, (*ve lev enne tinnînen minhâ nefeha fi'l-ardı*) eğer o yılanlardan bir tanesi bile yeryüzüne soluk soluyup üfleseydi; (*mâ enbetet hadrâe*) yeryüzünde yeşillik bitmezdi.”

Onlardan bir tanesi değil 99 tanesi; bir defa ısırarak değil, mütemadiyen ısırarak ve sokarak suretiyle o zehirli yılanlar o kâfire kabrinde

no:1329; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.290, no:929; İbn-i Ebi Şeybe, *Musannef*, c.XIII, s.175, no:35327; Heysemi, *Mecmaü'z-Zevaid*, c.III, s.180, no:4285; Darimi, *Sünen*, c.II, s.426, no:2815; Deylemi, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.544, no:9040; Ebû Saîd el-Hudrî RA’dan.

azap ederler. Bu, kabrindeki azaptan nasibidir. Kıyamet kopuncaya kadar kabirde çekeceği cezaadır. Bundan sonra ahirette göreceği cezanın başlangıcıdır. Cehennemde göreceği cezanın başlangıcıdır.

Muhterem kardeşlerim!

Kur'an-ı Kerîm ki Allah'ın kitabıdır. Peygamber Efendimiz ki Allah'ın hak peygamberidir; Hz. Mûsa'nın, Hz. İsâ'nın geleceğini müjdelediği mübarek insandır. Ve Hz. İsâ'yı, Hz. Mûsa'yı, Hz. İbrâhim'i tasdik etmiştir. Onların hak peygamber olduğunu tescil etmiştir. Bu Kur'an ve bu Peygamber bildiriyor ki, ahirette kâfire büyük azap var.

Zerre kadar şuuru, aklı, mantığı, imanını, âhîret duygusu, rûhânî hayatı olan bir insan, bir Âdemoğlu, Hz. Âdem'den hemcinsimiz olan, yeryüzünde yaşayan iki ayaklı şu mahlukâttan zerre kadar aklı olan bir mahlûk, bu tehlike karşısında küfürde inat etmez. Küfürde bir saniye kalmaz. Gözyaşları içinde imana gelir. Küfür hayatında yaptıklarından pişmanlığını Allah-u Teâlâ Hazretlerine arz eder. Bundan sonraki ömründe rızasını kazanmaya gayret eder. Aklı varsa, zerre kadar şuuru varsa, zerre kadar kendisini korumak, menfaatini kollamak fikrine sahip ise böyle yapar.

Çünkü burada inat uğruna, bir futbol takımı tutar gibi, bir renk seçer gibi, bir mobilya, bir eşya tercih eder gibi din seçilir mi? Din oyuncak mı? İman çarşıda, pazarda, vitrinlerde dizilmiş olan çeşitli mallardan beğen, beğendiğini al diye

istediğini, seçilebilecek bir şey mi? Din beğen, beğendiğini al, yeryüzünde bir sürü kavim var, bir sürü inanç var, bir sürü itikat var, hangisine bağlanırsan bağlan diye keyfe kalmış bir şey mi? Hayır!

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

(آل عمران: ۱۹)

(*Inne'd-dîne inda'llàhi'l-islâm*) “Allah indinde bir tek din var, yegâne din var, makbul ve muteber din İslâm...” (Âl-i İmrân, 3/19) Başka din yok.

Allah-u Teâlâ Hazretleri âyet-i kerîmede buyuruyor:

الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ
نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا

(المائدة: ۳)

(*El-yevme ekmeltü leküm dineküm*) “İşte bugün size dininizi ikmal ettim, tamamladım. (*Ve etmemtü aleyküm ni'metî*) Size olan nimetimi tamamladım, eksiksiz hepsini verdim. (*Ve radîtü lekümü'l-islâme dînen*) Sizin için din olarak İslâm'ı beğendim, ancak müslüman olmanıza razı geliyorum.” (Mâide, 5/3)

Allah'ın razı olduğu, bizden beklediği ve bizim girmemizi istediği din İslâm dinidir. O Allah ki Hz. Musa'yı da peygamber göndermiştir, Hz. İsa'yı da peygamber göndermiş. Onlara da dini o

vermiştir, onlara da peygamberliği o vermiştir, onlara da Tevrat'ı, İncil'i o indirmiştir. Ama diyor ki benim şimdi razı olduğum din İslâm!

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ

(آل عمران: ۸۵)

(*Ve men yebtaği gayre'l-islâmi dinen felen yukbele minhu*) “İslâm'dan gayrı bir dine sahip olursa insan, kabul olunmayacak ondan.” (Âl-i İmrân, 3/85) diye bildiriyor, ihtar ediyor.

Peygamber Efendimiz diyor ki;

“—Musa AS sağ olsaydı, bana tâbi olurdu.”

Musa AS sağ olsaydı, tâbi olacağına göre Musa AS'ın taraftarları niye şimdi tâbi olmasınlar? Niye tâbi olmuyorlar?

“—Hz. Musa'ya niçin inanmışlardı?”

Allah'ın peygamberidir diye.

“—Tevrat'a niçin inanmışlardı, bağlanmışlardı?”

Allah'ın kitabı diye. İşte Allah'ın yeni peygamberi, işte Allah'ın yeni gönderdiği kitabı.

Niye inanmazlar?

Allah (*celle celâlühû amme nevâluhû*) bir. Kitaplar aynı yerden geliyor.

İlk önce öyle demiş. Ondan sonra onları bozmuşlar insanlar, aslı kalmamış. Zaman geçmiş, devir ilerlemiş, insanların ihtiyaçları değişmiş.

Hem insanların ihtiyaçları değiştiğinden, hem

zamanlar değiştiğinden, hem onların asıl metinleri elde kalmadığından, öğrettikleri şeylerin içine başka yalan yanlış hurafeler karıştığından, Allah tarafından gönderilmemiş sözler ve ifadeler karıştırılmış olduğundan, onların hükmü kalmamış oluyor.

Bu sözü yalnız biz söylemiyoruz. Evet, Kur'ân-ı Kerîm'in şahadetiyle, Peygamber Efendimiz'in bildirmesi ile biz biliyoruz ki onların kitapları karışmıştır. Ama onların alimleri de biliyorlar. Onların alimleri de kabul ediyorlar ki Tevrat ve İncil karışmıştır.

Zaten İncil'in birbirinden farklı yüzlerce nüshası varmış. İznik'te 325'te bir konsül toplamışlar. İncelemişler, ayıklamışlar, konuşmuşlar. Sonunda Allah'ın üçlüğüne karar vermişler. Hâşâ sümme hâşâ!

Hıristiyanların içinde Allah'ın birliğini bilen yok mu?

Varmış ama o toplantılarda kararlaştırmışlar ki üç olması daha doğru. Sonradan uydurma bir şey üçleme...

Olmaz!

وَالْهَكُّمُ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

(*Ve ilâhüküm ilâhün vâhidün lâ ilâhe illâ hüve'r-rahmânü'rrahîm*) [İlâhınız bir tek Allah'tır, ondan başka ilâh yoktur. O, rahmândır, rahîmdir.] (Bakara, 2/163)

وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةً

(النساء: ١٧١)

(*Ve lâ tekülû selâsetün*) “Sakın üç demeyin!”
(Nisâ, 4/171)

إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهُ وَاحِدٌ

(النساء: ١٧١)

(*Innema’llâhü ilâhün vâhidün*) [Allah ancak bir tek Allah’tır.] (Nisâ, 4/171) Allah birdir. Şerîki, nazîri, eşi, benzeri yoktur!

Bizim, hristiyanlara karşı yapacağımız teklif, ayet-i kerimede bildiriyor:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا
وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا
وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ

(آل عمران: ٦٤)

(*Kul yâ ehle’l-kitâbi teàlev ilâ kelimetin sevâin beynenâ ve beyneküm ellâ na’büde illa’llâh ve lâ nüşrike bihî şey’en ve lâ yettahize ba’dunâ ba’dan erbâben min dûni’llâh*) [Rasûlüm de ki: Ey ehl-i kitap! Sizinle bizim aramızda müşterek olan bir söze geliniz: Allah’tan başkasına tapmayalım. Ona hiçbir şeyi eş tutmayalım ve Allah’ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilâhlaştırmasın.] (Âl-i İmran, 3/64)

“Aramızda şu dininizin özüne, tâ evvelki zamanına göre aynı olan dininizin aslı olan ana itikada gelin! Aramızda bir fark yok ama siz sonradan biri üç yapmışsınız, bozmuşsunuz. Onu bırakın, aslınıza gelin. Sizinle bizim aramızda aynı olan söze gelin! Allah’tan gayrıya tapmayalım, yalnız ona ibadet edelim! Allah’ı bırakıp da kulları Rab edinmeyelim!”

Hız. İsa Allah’ın peygamberi... Çarmıha gerilmiş, şeklini, heykelini yapıyorlar. Karşısına geçip tapıyorlar. O da Allah’ın kuluydu, anası da Allah’ın kuluydu. Allah’ın gönderdiği o mübarek Hız. İsa, Allah’a kul olmaktan yüksünmez, gocunmaz ki; memnun olur. Ne Cebrail AS kulluğundan rahatsız olur, ne Hız. İsa rahatsız olur. Allah’ın kulu olmaktan memnun olurlar.

Allah-u Teâlâ Hazretleri rûz-i mahşerde Hız. İsa’ya soracak;

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتَ
لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ
سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ
كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ
مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ

(المائدة: ١١٦)

(Ve iz kàle’llàhu yâ îse’bne meryem) Allah-u Teâlâ Hazretleri, Hazret-i İsa’ya: “Ey Meryem

ođlu İsa! (E ente kulte li'nnâsi'ttehiżûnî ve ümmiye ilâheyni min dûni'llâh) İnsanlara, 'Beni ve anamı, Allah'tan başka iki tanrı edinin!' diye sen mi dedin?" diye sorduğu zaman, o diyecek ki:

(Sübhâneke mâ yekûnü lî en ekûle mâ leyse lî bi-hakkın) "Hâşâ! Seni tenzih ederim; hak olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. (İn küntü kultühû fekad alimtehû) Eğer ben bunları söyleseydim, sen zâten bilirdin. (Ta'lemü mâ fî nefsi) Sen benim içimdekini bilirsin; (ve lâ a'lemü mâ fî nefsi) halbuki ben senin zâtında olanı bilmem. (İnneke ente allâmü'l-guyûb) Gizlilikleri eksiksiz bilen yalnızca sensin!" (Mâide, 5/116)

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ

(المائدة: ١١٧)

(Mâ kultü lehüm illâ mâ emertenî bihi) "Yâ Rabbi, ben senin kullarına, sen bana ne emrettiysen onu söyledim: (Eni'budu'llâhe rabbî ve rabbeküm) 'Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin!' dedim." (Mâide, 5/117) dediğini Kur'an-ı Kerim beyan ediyor ve Hazret-i İsa'nın hayatında da böyle bir şey demediğini biliyoruz.

Hz. İsa'nın demediği şeyi Hz İsa'ya inanan insanlar niye benimsiyorlar? Akıl almaz, mantık almaz.

b. Her Çocuk İslâm Fıtratı Üzere Doğar

Ben Avustralya'daydım. Avustralya'da bir kardeşimiz, Avustralyalı, oralı bir kardeşimiz müslüman olmuş. Kendisiyle tanıştık, konuştuk. Mübarek, müslüman, mücahid, şuurlu bir kardeşimiz, din kardeşimiz. Hangi ırktan olursa olsun müslüman oldu mu din kardeşimiz. O kardeşimiz bizim orda gittiğimiz caminin üyelerinden. O camiye oradaki bir büyük mahallî gazetenin yazarları röportaj yapmaya gelmişler. Soruyorlar;

“—Ramazan geliyor, müslümanların bu Ramazan ayı nedir? Müslümanlar bu ayda neler yaparlar?” gibi sorular soracaklar.

Bu sorulara da bu bizim Avustralyalı kardeşimiz tıklar tıklar İngilizce güzel cevaplar vermiş, tutulmadan. Kendisinin ana dili İngilizce olması dolayısıyla güzel cevaplar vermiş. Soruyorlar:

“—Siz çok güzel konuşuyorsunuz.”

“—Ben Avustralyalıyım. Müslüman oldum.”

“—Ne zaman müslüman oldun?” diye soruyorlar bu kardeşimize.

Şimdi şu kardeşimizin şu sözü, bütün dünya üzerindeki hıristiyanlara ibrettir. Verdiği cevabın güzelliğine bakın, diyor ki:

“—Ben anamdan doğduğum zaman İslâm fıtratı üzere doğmuştum. Müslüman olarak doğmuştum.” Çünkü bebek mâsumdur. Bebekler doğdu mu mâsum olarak doğar. “Ama annem ve babam beni yanlış bir terbiye ile yetiştirmişler, yanlış itikatlar öğretmişler. Tahsilim esnasında

muhitim bana yanlış itikatlar öğretmiş. Ben büyüyüp meselenin aslını anlayınca, doğustaki aslî itikadıma döndüm.” diyor.

Cevabın güzelliğine bak! Ne kadar tatlı, ne kadar haklı, ne kadar doğru bir söz. Gerçekten öyle... Cevabı Peygamber Efendimiz’in sözünden almış.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:²

كُلُّ مَوْلُودٍ يُوَلَّدُ عَلَى الْفِطْرَةِ فَأَبَوَاهُ يُهَوِّدَانِهِ أَوْ
يُنَصِّرَانِهِ أَوْ يُمَجِّسَانِهِ

(بخ.م.د.ت.ومالك.حم.حب.ط.ع.ق.حل.عن أبي هريرة)

(*Küllü mevlûdin yûledü ale'l-fıtrati*) “Her doğan çocuk fıtrat-ı asliye üzere doğar. Çok güzel bir olumlu malzeme olarak dünyaya gelir. (*Feebevâhu*) Sonradan onu yetiştiren annesi, babası (*yuhevvidânihî*) onu yahudileştirir, (*ev yünassırânihî*) yahut hristiyanlaştırır;

² Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.465, *Cenâiz* 29/91, no:1319; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2047, *Kader* 46/6, no:2658; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.642, *Sünnet* 34/18, no:4714; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.447, no:2138; İmam Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i Yahyâ), c.I, s.241, no:571; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.233, no:7181; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.337, *İman*, no:129; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.311, no:2359; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.282, no:6394; Abdü'r-Rezzâk, *Musannef*, c.XI, s.119, no:20087; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.203, no:11925; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IX, s.228; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.I, s.86; no:119; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.III, s.308; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.304; Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.I, s.284, no:830; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.240, no:942; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.434; Esved ibn-i Seri' RA'dan.

(ev yümeccisânihî) veyahut mecûsîleştirir, ateşperest yapar.” Her doğan çocuk İslâm fıtratı üzere doğar, Müslüman doğar! Sonradan onu anası babası yahudi eder, sonradan onu anası babası hıristiyan eder, sonradan onu anası babası mecusî eder. Keşke etmemiş olsalar. Çocuklarını ateşe atıyorlar. Keşke etmeseler, keşke asıl fıtratı kalsa da mü'min olarak yaşasa... İyi bir şey yapacağız derken berbat ediyorlar. Çocuklarını ateşe atıyorlar. Kendileri ile beraber çocuklarını ateşe atıyorlar. Onun için bu vaazım elbette videoya çekiliyor, herkes duyacak. Müslümanlar duyduğu gibi hıristiyanlar da duyacak. Elini vicdanına koysun: Kendi dini hak din mi değil mi? Kitabı bozulmuş mu bozulmamış mı? Onun peygamberi peygamber mi Allah'ın oğlu mu? Hâşâ sümme hâşâ! Bir düşünsün, aklını kullansın.

İnsana Allah'ın verdiği en büyük nimet akıldır. Aklını kullansın, bu doğru itikadı seçsin.

Bu dinlerin hepsini Hıristiyanlığı, Müslümanlığı, İslâm'ı Allah göndermiş. Ama ötekiler eskimiş bozulmuş; bir pabucun eskidiği, delindiği gibi. Karışmış, beşer sözleri karışmış. İznik konsülünde alınan kararı karıştırmışlar içine. Olur mu?

Olmaz!

Bir acı şey daha duydum... Aklını mantığını kullansın, doğru yolu seçsin. Bak doğru yolu seçen başka kardeşleri var. Hem de ne güzel bir mantıkla doğru yolu seçmişler. O da doğru yolu seçsin. Başka çare yok. Allah'ın azabından

kurtulmak istiyorsa, Allah'ın ikramına ermek istiyorsa, cennetine cemaline kavuşmak istiyorsa itikadını düzeltsin. Serbestçe incelesin.

Bana inanmayın, incelesin. Kendisi incelesin, araştırsın. Ondan sonra vicdanî kanaati neyse onu tercih etsin. Ama vicdanının sesini bastırmasın. Vicdanının ağzını tıkamasın.

“—Sus! Bana hakikatleri söyleyip durma! Ben batıl yolda ilerleyip duracağım, inat edeceğim.” demesin.

Hak neyse onu kabul etsin. Allah'a dua etsin:

“—Yâ Rabbi, ben senin kulunum, sen benim Rabbimsin. Bana hangi itikat doğru ise onu göster.” desin.

Ona da razıyım. Çünkü Allah doğruyu gösterir. Yeter ki hulûs-i kalb ile Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne iltica etsin. Gösterir, gösteriyor ve gösterdiğini biliyorum. Rüyalarla, başka şeylerle Allah gösteriyor.

Bir acı şeye sözü intikal ettireceğim. Dün akşam konuştuk. Bizim yüksek idarecilerimize ve bazı komutanlara, hani Nato'ya gidiyorlar, Amerika'ya gidiyorlar ve sâireye gidiyorlar, kanca atmaya çalışıyor gayrimüslimler, hıristiyanlar. Onları Hıristiyanlık itikadına göre yetiştirmeye çalışıyorlar. Çok deliller var elimde.

Şimdi düşünüyorlar ki mesela 600 -700 tane general var. Kendilerinin mantıkları öyle çalışıyor. Türkiye'de 55 milyon insanla kolay kolay uğraşamayız ama 600 -700 tane generalin

yanına yanaşırız, kibarca davranırız. “Paşa Baba” deriz, “ağa” deriz, bilmem ne deriz. Kendi fikirlerimizi yavaş yavaş onlara aşılırız, diyorlar. Zengin adamlar; paraları var, pulları var, profesörleri var. Her şeyi ayarlamasını bilirler.

Bana emekli bir tümgeneral; orgeneralden bir aşağısı, İlâhiyat Fakültesi’nde iken emekli bir orgeneral geldi. Bir misal; çok deliller var elimde. Deliller var, başka deliller de var. Bir tek misal ile anlatacağım.

Bana komutanın birisi dedi ki, askerlik yaptığım yerde general:

“—Türkler niye müslüman olmuşlar ya?”

“—Hıristiyan olsalar daha serbest olmazlar mıydı? İçki serbest, kadın serbest.” filan dedi.

Oradan da biliyorum...

Bu korgeneral bana geldi, dedi ki:

“—Hocam! Nato’dan tanıştığım bir aile var. Bana “Paşa Baba” derler, hürmet ederler, izzet ederler, çok ihtiram ederler, hediyeler gönderirler, saygı gösterir. Bunlar müslüman olacak gibi. Bana bazı mektuplar yazıyorlar. Şunların sordukları sorulara cevap veremiyorum ben, sen cevap ver.”

Aldım, baktım şöyle 20-30 sayfalık bir kitabın sayfalarının fotoğraflarını çekmiş göndermiş bizim korgenerale.

Burada ne var; Müslümanlık kötüdür Hıristiyanlık iyidir, müslümanları hıristiyan yapmak için şöyle şöyle hareket edin demeye getiriyor bu

20-30 sayfada.

Hıristiyanlık propagandası yapıyor o adam. Ama başında demiş ki:

“—Paşa Babacığım.”

Bizim paşaya, “Paşa Babacığım!” diyor.

“—Şu yazıları oku, bunların doğru olup olmadığını bana bildir.”

Maksat, yazıyı okutacak. 20-30 sayfa okutacak, onun aklına onu sokacak. Bizim paşa da sanıyor ki o Müslümanlığa heves ediyor, müslüman olacak. Halbuki onun maksadı bizim paşayı Hıristiyanlığa çekmek. Maksadı o.

Ben onu okudum, soruları okudum. İslâm’ı tarifi yanlış, Hıristiyanlığı anlatışı maksatlı, vardığı sonuç kusurlu. Ben bunu delilleri ile anlattım.

Mesela İslâm hakkında diyor ki:

“—İslâm’da sevgi yoktur.”

Allah sevgisi nerede? Ana baba sevgisi nerede? Peygamber sevgisi nerede? Müslümanın müslümanı sevmesi nerede?

Yalan! Yalan!

Onu delilleri ile anlattım, başka şeyleri anlattım.

Gittim, “Paşam.” dedim, “Bu adam müslüman olmak istemiyor. Sizi Hıristiyanlığa çekmeye çalışıyor.”

“—Olmaz öyle şey! Asarım, keserim, canına okurum onun.” dedi. “O bana ‘Paşa Baba’ diyor.” dedi.

“–İyi ama havası öyle.” dedim.

Hemen benim yazıları, 20-30 sayfa İngilizce terceme etti, oraya gönderdi.

Arkasından, Paşa Babasına bir kaset göndermiş:

“–Sayın Paşa Babacığım! Bu kaset oradaki büyük bir katedralde, oranın kardinali tarafından filancaya mühim günde yapılmış olan bir konuşmanın metnidir. Oku, bak çok beğeneceksin. Dinle bak ne kadar güzel.”

Bana diyor ki:

“–Hocam! Şu kaseti bir okuyuver.” Paşa bana diyor.

“–Demedim mi?” dedim paşam. “Bir mektup gönderdi, cevabını verdim. Bu sefer de kaset gönderiyor. Ondan sonra başka şey gönderecek. Onun maksadı, Hıristiyanlık bilgilerini sana böyle böyle öğretmeye çalışmak.”

Hız. İsa hakkındaki kendi teslis düşüncelerini, akidelerini öğretmeye çalışıyorlar, biliyorum. Onun için akıllı olan, mantığı olan inceleme yapar, elini vicdanına koyar.

Türkiye’de üç tane reis-i cumhur olsa; bir benzetme ile anlatalım, ne olur? Bir birliğin başında eşit kuvvetlere, güçlere, salahiyetlere sahip üç tane komutan olsa ne olur? Birisi bir emir verir, ötekisi bir başka emir verir, öteki daha başka bir emir verir. Asker nereye gideceğini şaşırır. Bir tane olacak. En son söz, en yüksek amir, bir tane olması lazım.

Kur’ân-ı Kerîm’de de Allah buyuruyor ki:

لَوْ كَانَ فِيهِمَا إِلَهًا إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا

(الأنبياء: ٢٢)

(*Lev kâne fîhimâ âlihetün illa'llàhu lefesedetâ*)
“Allah’tan başka ilâhlar olsaydı yerde gökte,
kâinatın düzeni alt üst olurdu.” (Enbiyâ, 21/22)

Birisi başka bir şey söylerdi, ötekisi başka bir şey söylerdi. Yunanlılar’ın fikri o! Yunanlılar’a göre Olympus dağında Zeus tepeye çıkmış. Oturmuş sivri yere, kayalara. Orada etrafa yıldırımlar yağdırıyor. Aşağıda şarap tanrısı şarap içiyor. Deniz tanrısı denizde yüzüyor. Bilmem hangi tanrı ne yapıyor... Onlar ona kızıyorlar, o ona oyun ediyor, o ötekisine hile yapıyor, berikisi berikisiyle kavga ediyor. Arada Zeus’un yanına gidiyorlar.

Böyle tiyatro olur mu? Din mi, rezalet mi, komedi mi, trajedi mi? Ne biçim şeydir?

Öyle şey olmaz. Birbirlerini kıskanırlar, birbirlerine oyun ederler, birbirlerine hile yaparlar. Aldatırlar, kavga ederler yaramaz çocuklar gibi. Öyle şey mi olur?

Onun için insanın aklı varsa hayatın en mühim meselesi imandır. İmanı yanlış tutturdu mu âhireti mahvoluyor. Âhiretin mahvı da kabirden başlıyor.

“—Ama hocam, kâfirler bu dünyada çok rahat yaşıyorlar. Köşkleri var, sarayları var, otomobilleri var, uçakları var. Fezalara gidiyorlar.”

“—Gidiyorlar ama sonu ne? Kaç yıl?”

“–60 yıl, 70 yıl, 80 yıl, 90 yıl...”

Zaten 80’e geldi mi insanın yavaş yavaş kemikleri erimeye, beli kamburlaşmaya başlıyor. Ondan sonra işin tadı kaçıyor. Ne kadar

dinç olsa gene genç gibi olmaz. 50’den sonra çizgi bu tarafa doğru dönüyor, aşağı doğru, ister istemez. 50’den önce de 10-15 yaş, ne olduğunu anlamıyor insan. Okuldu, tahsildi diye...

Bir kısmı çocukluk bir kısmı uyku. İki paralık hayat var arada... O da geçim derdi ile, sıkıntıyla geçiyor. “Hayat mücadelesi” diyorsunuz. Alıştı verişti, borçtu alacaktı, iflastı bilmem neydi... Hırsızla uğraşacaksın, arsızla uğraşacaksın, mahkemesiydi, şusuydu, busuydu... Bu kadarcık kısa bir zamanın arasında insan birazcık bir lezzet, bir zevk, bir çalgı, bir eğlence, bir oyun; buna aldanıp da ebedî hayatını insan mahveder mi, mahvedilir mi? Bu tehlike göze alınır mı?

“–Hocam, boş ver.”

Sen burada “boş ver” diyorsun. Ahiret hayatı olduğu zaman, ömrün bittiği zaman ne olacak? İhtiyarladığın zaman ne olacak?

Bizim memleketin azılı dinsizleri vardı, azılı!

Kitap yazmış adam. Edebiyat Fakültesi’nde profesörlük yapmış. Dinsiz cemiyetlere girmiş. Kitaplar yazmış. Allah’ın varlığını inkâr etmiş, bilmem ne yapmış...

Talebeleri söylüyorlar. Son zamanlarında, ihtiyarladığı zaman talebelerine yalvarırmış, evinde:

“–Aman çocuklar gitmeyin!”

“—Ne olacak?”

Çocuk gibi yalvarırmış ihtiyar:

“—Korkuyorum.”

Korkarsın tabii. Ömrünü öyle geçirirsen, geceleyin yalnız kalmaya korkarsın. Misafirlerin gittiği zaman, gece ne yapacağını bilemezsin. Daha bir de neler olur, nelere uğrar insan...

İmansızlık akıl ve mantık işi değildir. Akıllı insanın yapacağı iş değildir.

Bir profesör kardeşimiz tez almış, güzelce incelemiş. Çok hoşuma gitti.

“—İmansızlık ve inkâr akıl dışıdır, mümkün değildir.” diye başından almış.

Farz edelim bir insan münkir oldu, şu fikre sahip oldu. Mantıken onu yürütüyor. Çıkmaz! Mümkün değil, mantıken ters.

Oradan dönüyor, şu tarafa gidiyor. Çıkmaz, ters!

Buradan dönüyor, bu tarafa gidiyor. Ters!

İnkârın akıl ve mantık içinde yolu yoktur, yolu çıkmazdır. Bir yere varması mümkün değil. Yol varsa iman yoludur. Allah’a iman yoludur.

El-hamdü lillâh Allah bizi mü’min eylemiş. Verdiği imana hamd ü senâlar olsun. Doğru bir din olan İslâm’a, en son ve hakikî din olan, bozulmamış din olan, bozulmamış kitap olan Kur’an’a bizi bağlı eylemiş. El-hamdü lillâh, eş-şükrü lillâh... En sevdiği Peygambere bağlı eylemiş. Şükrünü ödemekten âciz olacağımız en büyük nimettir bunlar.

Ben bu dünyada hastalık içinde kıvransam, ölsem, yarın cenneti bulduktan sonra, mü'min olduktan sonra, cenneti buldu mu ne mutlu insana!

Dünyada hasta olabilir insan. Eyyûb AS ne hastalıklar çekmiş. Bu dünyada harpte ölsem, düşman istila etse uğraşsam, yaralansam, ölsem şehid olurum. Bizim dinimizde şehidleri ölmüş saymayız. Onlar Allah indinde nimetlere mazhar oluyorlar. Bir çeşit hayat ile şehid hayatı yaşıyorlar diye Kur'ân-ı Kerîm bildiriyor. Hem öyle memnun olduklarını bildiriyor ki, onlar bu taraftakilere seslenmek isterler.

“—Ne mutlu, çok büyük nimetlere mazhar olduk. Siz de bizim peşimizden, bizim gibi hareket edin!” demek isterler.

Ama duyacak kulak lâzım. Kur'ân-ı Kerîm bunu bildiriyor. Onun için Allah bizi imandan ayırmasın... Bu, anadan babadan güzel bir tevafukla sahip olduğumuz, çocukluktan beri müslüman olarak yetiştik, sahip olduğumuz bu dine, bu imana, bu İslâm'a daima sahip olmayı ve bunu elden kaçırmamayı, son nefeste imân-ı kâmile göçmeyi nasip eylesin...

Kâfir inkâr etmiş, keyfiyle vaktini geçirmiş, düşüncesizlikle vaktini geçirmiş, bu hayat içinde yaşamış yaşayacağı kadar, ondan sonra ölmüş. Kabirde onu 99 tane zehirli yılan bekliyor. Daha kabre girer girmez kabri ateş olacak. O yılanlar onları sokmaya başlayacak. Bu azapları gördüğü zaman çok feryâd ü figân edecek ama faydası yok.

Onun için müslümanın kabri katilin yanında olmaz. Türkiye’de Asrî mezarlıklar kurdular. Asrî mezarlık ne demek?

Eskiden hıristiyan mezarlığı ayrıydı, yahudi mezarlığı ayrıydı, müslüman mezarlığı ayrıydı. Şimdi hepsini asrî diye birleştirdiler. Kabirde laiklik olur mu?

Sübhanallah! Asrî mezarlık deyip hepsini bir yere koyuyorsun ama “Yandakinin bağırmasından çağırmasından bu taraftaki ezâlanır.” diyor Peygamber Efendimiz. O azap görecek, yılanlar soktukça, çıyanlar soktukça rahatsız olacak. Ayrı olması lazım.

Allah dinini bilenlerden eylesin. Güzel iş yapıyorum diye yanlış iş yapanlardan etmesin. Cahillerden etmesin...

Cahillik çok zor. Allah bizi cahillikten uzak eylesin...

c. Kim Kime Selâm Verecek?

Bu sayfanın sonuncu hadîs-i şerîfi selâmlama, selâmlaşma âdâbı ile ilgili:³

يُسَلِّمُ الصَّغِيرُ عَلَى الْكَبِيرِ وَيُسَلِّمُ الْوَاحِدُ عَلَى
الْإِثْنَيْنِ وَيُسَلِّمُ الْقَلِيلُ عَلَى الْكَثِيرِ وَيُسَلِّمُ
الرَّاكِبُ عَلَى الْمَاشِي وَيُسَلِّمُ الْمَارُّ عَلَى الْقَائِمِ

³ İbnü’s-Sinnî, *Amelü'l-Yevm ve'l-Leyleh*, c.I, s.413, no:218; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.435, no:2966; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.446; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXVI; s.243, no:3086; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

وَيُسَلِّمُ الْقَائِمُ عَلَى الْقَاعِدِ

(ابن السنى عن جابر)

RE. 510/10 (*Yüsellimu's-sagîru ale'l-kebîri ve yüsellimu'lvâhidü ale'l-isneyni, ve yüsellimu'l-kalîl ale'l-kesîri, ve yüsellimu'rrâkibü ale'l-mâşî, ve yüsellimu'l-mârru ale'l-kàimi, ve yüsellimu'lkàimü ale'l-kàidi.*)

Muhterem kardeşlerim! İslâm'ın hadîs-i şerîflerde çok önem verdiği işlerden birisi de selâmdır.

“—Bir selâm vermek, ne olacak?” diyebilirsiniz.

Selâmla ilgili bir sürü hadîs-i şerîf vardır. Selâm çok önemli... Peygamber Efendimiz çok önem veriyor. Allah da selâma çok sevap veriyor. Selâm bir başla, baş sallayıp da bir el kaldırıp da el sallamakla olan bir şey değil. Selâm İslâm'da çok önemli bir şeydir. Peygamber Efendimiz SAS Medîne-i Münevvere'ye geldiği zaman, yeni bir şehre gelmiş, ilk tavsiyelerinden birisi: “—Bildiginize, bilmediğimize selâm verin!”

“—Neden?”

Selâm önemli. Selâm tanışmanın vesilesidir, selâm dostluğun başlangıcının vesilesidir, sevap kazanmanın vesilesidir. Selâm bir çeşit duadır. Müslüman kardeşlerine dua ediyorsun. Selâm senin de o duanın sonucuna ermene vesiledir.

Selâm ciddi bir iştir. Selâmla ilgili bir bahis vardır hadis kitaplarında, fıkıh kitaplarında. Peygamber Efendimiz bunun nasıl olması gerektiğini de hadîs-i şerîflerinde uzun boylu

anlatmıştır. Onun için burada da o hadisi şeriflerden birisi karşımıza geldi.

“—Müslüman müslümana selam verir. Bir selamla selamlandığınız zaman ya ondan daha güzel bir karşılıkla karşılık verin ya da aynıını, mukabelesini yapın.” diye bildiriyor.

Birisi selam verdi mi selamını iade etmek de selam verilen kimse üzerine vazife olmuş oluyor.

Peygamber Efendimiz bildiriyor ki:

(*Yüsellimü's-sagîru ale'l-kebîri*) “Küçük olan kişi büyük, yaşlı olan kişiye selam verir...”

Yolda karşılaşıyorlar; birisi bu taraftan geliyor, birisi bu taraftan geliyor. Kim kime selam verecek?

“—Küçük olan çocuk büyüğe selâm verecek. *Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llah* diyecek, yaşlı amcasına, karşısından gelen büyüğüne selâm verecek.”

Sanıyorum askerlikte falan da öyledir. İlkönce aşağı rütbedeki selâm çakar, ötekisi selâmı alır. Aynı kural benimsenmiş demek ki.

(*Ve yüsellimu'l-vâhidü ale'l-isneyni*) “Tek olan iki kişiye selam verir. (*Ve yüsellimu'l-kalîl ale'l-kesîri*) Az olan çok olana selâm verir. Az çoğa selam verir.

(*Ve yüsellimu'r-râkibü ale'l-mâşî*) “Binekli olan yürüyene selâm verecek.” O yukarıda, rahat; onun için. Ötekisi meşakkatte, sıkıntıda... Aşağıdaki değil yukarıdaki aşağıdakine selam verecek. Binekli olan ötekisine selam verecek.

(*Ve yüsellimu'l-mârru ale'l-kàimi*) “Geçen durana selam verecek.” Bir adam burada duruyor, işi var. Ötekisi geçiyor. Geçen durana seâm verecek. (*Ve yüsellimu'l-kàimü ale'l-kàidi*) “Ayakta duran oturana selam verecek.” Ayaktaki oturana selamı verecek. Böylece bu selâmlaşma işi bu usûle göre yapılacak.

d. Binekli Yayaya Selâm Verecek

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

يُسَلِّمُ الرَّاَكِبُ عَلَى الْمَاشِي وَالْمَاشِي عَلَى
الْقَاعِدِ وَالْقَلِيلُ عَلَى الْكَثِيرِ

(حم.خ.م.د.ت. عن أبي هريرة)

RE. 511/1 (*Yüsellimu'r-râkibü ale'l-mâşî, ve'l-mâşî ale'l-kàidi, ve'l-kalîlü ale'l-kesîri*) “Binen yürüyene selâm verecek, yürüyen oturana selâm verecek, az çoğa selâm verecek...”

e. Selâm Almayan Bizden Değildir

Üçüncü hadîs-i şerîf de biraz değişik bir cümle ile bitiyor. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar

⁴ Buhârî, *Sahîh*, c.XIX, s.245, no:5764; Müslim, *Sahîh*, c.XI, s.121, no:4019; Tirmizî, *Sünen*, c.IX, s.332, no:2627; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.510, no:19632; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.249, no:497; Buhârî. *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.344, no:993; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.203, no:18500; Begavî, *Şerhü's-Sünen*, c.VI, s.180; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.107, no:6234; İshak ibn-i Râhoveyh, *Müsned*, c.I, s.418, no:475; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.X, s.387, no:19443; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsbahan*, c.VI, s.314, no:40363; Beyhakî, *el-Âdâb*, c.I, s.255, no:205; İbnü's-Sinî, *Amelü'l-Yevm ve'l-Leyleh*, c.I, s.411, no:217; s.74, no:12761; Ebû Hüreyre RA'dan.

يُسَلِّمُ الرَّاَكِبُ عَلَى الرَّاَجِلِ وَيُسَلِّمُ الرَّاَجِلُ عَلَى
 الْقَاعِدِ وَيُسَلِّمُ الْأَقْلُ عَلَى الْأَكْثَرِ فَمَنْ أَجَابَ
 السَّلَامَ فَهُوَ لَهُ وَمَنْ لَمْ يُجِبِ السَّلَامَ فَلَيْسَ مِنَّا

(ابن السنى فى عمل يوم وليلة عن عبد الرحمن بن شبل)

RE. 511/2 (*Yüsellimu'r-râkibü ale'r-racili, ve yüsellimu'r-râcilü ale'l-kàidi, ve yüsellimu'l-ekallü ale'l-ekseri; femen ecâbe's-selâme fehüve lehû, ve men lem yücib es-selâme, feleyse minnâ.*)

(*Yüsellimu'r-râkibü ale'r-racili*) “Binekli olan yaya yürüyene, (ve *yüsellimu'r-râcilü ale'l-kàidi*) yaya yürüyen oturana, (ve *yüsellimu'l-ekallü ale'l-ekseri*) daha az olan daha çok olana selâm verir.”

(*Femen ecâbe's-selâme fehüve lehû*) Kim selâma cevap verirse bu onun için sevaptır, sevap kazanır. Selâma cevap vermek vazifesini yapmış olur. Sevap kazanmaya vesile olur.”

Selâm vermek daha sevap. Selâm almak vazifesini yapmış olur. Bir ecir kazanır. Ama; (*Ve men lem yücib es-selâme*) “Selâma karşılık vermezse bir kimse, (*feleyse minnâ*) bizden değildir.”

Ben dün kapıdan içeriye girdim, belki duymamıştır, birisine (*Esselâmu aleyküm!*)

⁵ Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.344, no:992; Abdurrahman ibn-i Şibl RA'dan.

dedim. Oturuyordu. O yüzüme baktı, selâmımı almadı. Ben de (*Aleyne's-selâm*) dedim. Kendi selâmımı aldım, geçtim, oturdum. Ne yapayım?
“—Kim selâma cevap vermezse bizden değildir.” diyor Peygamber Efendimiz.

Selâma cevap vermeyen bizden değildir.

Belki selâm veren şahsa kızıyor. Kızıyor ama, “Selâmı almadığı zaman bizden değildir.” diyor.

Kızgınlığında da belki haklı değil. İsterse haklı olsun. Ancak mâzursa, gözü görmüyorsa, kulağı duymuyorsa belki Allah affeder. Yoksa, “Bizden değildir.” diyor.

Selâma karşılık vereceğiz.

Mehmet Âkif merhum Meclis'ten çıkmış. Hasan Basri Çantay merhum da Meclis'te kâtip, beraber yürüyorlar, meclisten Tâceddin Dergâhı'na doğru geliyorlar, Ankara'da.

Yolda bir bakkalın önünden geçiyorlarmış. Bakkal medresetü'lkuzâtтан mezun. Mektep medrese görmüş, hâkim diploması almış. Ama devir değiştiği için hâkimlik yapamamış. Cumhuriyet'in ilk zamanlarında bakkallık yapmaya geçmiş. Eski tahsili işe yaramamış. Bakkallık yapmaya geçmiş ama hadisi bilir, hüküm bilir, bilen kimse.

Mehmet Âkif ile Hasan Basri Efendiler geliyorlar.

“—*Es-selâmu aleyküm!*” demiş Mehmet Âkif.

Geçiyor ya, geçen durana selâm verecek diye, “*Es-selâmu aleyküm!*” demiş. Kadı efendi de bakkal oldu ya şimdi, çuvalların ağzını

düzeltiliyormuş. Eğilmiş bir vaziyette bir iş ile meşgulmüş.

“—*Aleyküm selâm...*” demiş.

Birkaç adım o arada yürümüşler.

Mehmet Âkif yürümüş ama onun selâm almasını beğenmediği için, babayiğit adam, dönmüş tekrar gerisin geriye... Kadı efendinin omuzundan tutmuş, şöyle bir çevirmiş sert bir şekilde kendisine... Kadı efendi sırtı dönük, çuvalla meşgul, “*Aleyküm selâm...*” diyor. Öyle yasak savmak kabilinden.

“—Bana bak kadı efendi!” demiş. “Ayet-i kerimede:

وَإِذَا حُيِّتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا

(النساء: ٨٦)

(*Ve izâ huyyâtüm bi-tahiyyetin fehayyû bi-ahsenü minhâ ev ruddûhâ*) ‘Siz bir selâmla selâmlandığınız zaman, o selâm gibi selâmla karşılığını verin veya daha güzel bir şekilde karşılık verin!’ (Nisâ, 4/86) buyruluyor.” demiş.

Bu mübarek geçerken, güzelce (*Es-selâmu aleyküm!*) dedi. Sen sırtını dönmüştün. Bir de eğilmişsin, arkan ona dönük (*Aleyküm selâm*) deyip geçiyorsun. Bu ayıp oluyor demek istemiş.

Sen selâmla ilgili bu hükmü bilmiyor musun? Bırakacaktın işi, dönecektin ona doğru, yüzün güleç bir şekilde (*Ve aleyküm selâm*) diyecektin en aşağı. Veya bir ilave yapacaktın (*Ve aleyküm selâm ve rahmetu’llah*) diyecektin, daha üstün

olacaktı. Onu yapmayıp da öyle sırtı dönük, arkası dönük, eğilmiş vaziyette (*Aleyküm selâm*) şeklinde geçiştirmesine razı gelmemiş Mehmed Âkif. Dobra dobra adam, dürüst adam. Onun için gitmiş, onu ikaz etmiş.

Bizim Fatin Hoca, bizim namaz vakitlerini bilen, ilk hesaplayan, Kandilli Rasathanesi'nin profesörü ile dost imişler, sözleşmişler. Fatih'te, Sarıgözel'de, bu civarda otururdu Mehmed Âkif. Bu civar onun mahallesi. Rahmet istedi de anılmaya vesile oluyor...

Sözleşmişler. Kandilli'de buluşacaklarmış. Fatin Hoca'nın evine ziyaret etmek istediğini bildirmiş. O da buyur demiş. Fakat o buyur dediği gün gökten yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor. Şakır şakır, ardı arkası kesilmeden yağıyor.

Mehmed Âkif söz vermiş, "Fatin Hoca'ya gideceğim." demiş.

O zaman da taksi yok, imkânlar az. Fatih Hoca "Yaya yürür mecburen, gelemes." diye düşünmüş. Evindeki hizmetkârı olan şahsa demiş ki;

"—Mehmed Âkif gelecekti ama bu yağmurda nerede gelecek? Yürümesi lazım Fatih'ten Eminönü'ne. Boğaz vapuruna binecek, Hayriye vapuruna. Oradan Üsküdar'a geçecek. Üsküdar'da da yürüyecek Kandilli'ye gelecek. Bu yağmurun altında gelemes ama ola ki gelir, ben karşı komşudayım. Gelince bana haber verirsin. Gelemes ya..."

Ama Mehmed Âkif sözünü verdiği zaman tutmak isteyen bir insan. Sözünden dönmez. Sağlam, kale gibi. O yağmurun altında tutturmuş yolu. Sırılsıklam ıslanmak pahasına gitmiş Eminönü'ne, binmiş vapura, geçmiş karşıya... Tekrar Kandilli'ye kadar yürümüş. Fatin Hoca'nın kapısını çalmış. Söylenilen saatte kapısını çalmış. Fatin Hoca'nın hizmetçisi açmış kapıyı.

“—Hoş geldiniz efendim. Siz gelmeyeceksiniz sandı da. Fatin Hoca, karşı komşuya gitti. Siz içeri buyurun hemen. Çağırayım.” demiş.

Mehmed Âkif asabî bir insan demek ki:

“—Lüzum yok! Çağırma... Ben tâ oradan sözüm yerine gelsin diye yağmur altında buraya kadar yürüdüm, geldim. O evinde rahat oturmasını bilemedi mi?” demiş.

Dönmüş, gitmiş. Görünmeden, tekrar gerisin geriye gitmiş. Ahlâkı sağlam insanlar, dürüst insanlar, verdiği söze sadık insanlar.

Dün vefat eden Ali Yakup Cenkçiler Hocamız⁶

⁶Ali Yakup Cenkçiler, 1913 yılında Kosova'da doğdu. Memleketinde temel eğitimini aldıktan sonra, 23 yaşında Mısır'a giderek Ezher Üniversitesi'ne bağlı Usulu'd-Din Fakültesine kaydoldu. Burada Mustafa Sabri Efendi, Zahid elKevserî, Yozgatlı İhsan Efendi gibi büyük alimlerden dersler aldı, onların özel sohbetlerinde bulundu. 10 yıl kadar Kahire Üniversitesi kütüphanesinde memur olarak çalıştı. 1957'de Türkiye'ye geldi. Ankara'da Mısır sefaretinde tercüman olarak işe başladı. Elçilikteki sıkıcı protokol yaşantısına ancak 2 yıl dayanabildi. 1960 yılında Türk uyruğuna geçti ve İstanbul'a yerleşti. Merhum Abdurrahman Gürses Hocaefendi'nin evinde 1 yıl kadar misafir kaldı ve burada talebe okutmaya başladı.

Diplomasının tanınmamasından dolayı resmi bir ünvanla İslami ilimleri okutma imkânı bulamadı. Aylarca iş aradı. Nihayet bir şirketin muhasebe bölümünde işe başladı. İş çıkışında ya Emir

da öyleydi. Kale gibi sağlamdı, dürüsttü. Karşısındaki kişi dost diye nasihatini geri bırakmazdı, düşman diye nasihatini geri bırakmazdı. Korkmazdı, hakkı söylerdi.

Aynı terbiyeyi almışlar. İslâm terbiyesi, Osmanlı terbiyesi. Allah cümlesine rahmet eylesin... Hepsi mü'min kimselerdi. Onlar işlerini gördüler bu dünyada, yaşadılar, gittiler.

Muhterem kardeşlerim! Sıra bize geldi. Bu güzel ahlâka biz de sahip olalım. Biz de böyle yaşayalım. Biz de Allah'ın rızasını kazanalım, ahirete öyle göçelim. Eğri büğrü olmakla, sözünde durmamakla, birbirini sevmemekle, İslâm'a uzak yaşamakla, selâmsız sabahsız...

Selâm veriyorsun almıyor.

“—Niye almıyorsun babam, niye almazsın? Ağzına kira mı istersin?”

Allah veriyor kirasını. Sevabı bol bol veriyor, daha ne istiyorsun? Kiradan da haberi yok.

Bir kimse bir kimseye (*Es-selâmu aleyküm*) dediği zaman 10 sevap kazanıyor. (*Es-selâmu*

Buhari Camii'nde veya Haseki Eğitim Merkezi'nde ilim taliplileri ile birlikte oldu. Talebe okutmak en büyük zevkiydi. Çocuğu olmadığından talebelerine kendi öz evladı gibi muamele ederdi. Hayatının son anlarında felç geçirdi. Yatağa mahkûm oldu. Tek arzusu iyileşip tekrar talebe okutmaya başlamaktı. Fakat ömrü bu vazifeyi yeniden ifa etmeye yetmedi. 21 Mayıs 1988 günü sabah vakti dâr-ı bekâyaya irtihal eyledi. Sevenlerinin gözyaşları arasında Edirnekapı Sakızağacı kabristanında toprağa verildi.

Ali Yakup Hoca lalettayin bir alim değil, çok müstesna faziletleri ve gıpta edilecek yüce hasletleri olan, yeri zor doldurulabilecek ve eşine ender rastlanan kâmil insanlardan idi. Sûfî meşreb bir kimseydi, Mehmed Zâhid Kotku Hazretlerine intisabı vardı.

aleyküm ve rahmetu'llah) dediği zaman 20 sevap kazanıyor. (*Es-selâmu aleyküm ve rahmetu'llahi ve berekâtühû*) dediği zaman 30 sevap kazanıyor.

Allah ona selâmet dilediği için, o kimseye de selâmet veriyor, karşısındakine selâmet veriyor. Dünyada, âhirette selâmeti nasib ediyor. Melek de ona; “Madem sen ona selâmetlik diledin, sana da Allah selâmetlik versin.” dediği için selâmı veren de selâmetlik buluyor.

Daha ne? Az bir pazarlık mı? İyi bir şey değil mi? Memnun mu kalmadın? Az mı geldi ücret? Niye selam vermezsin? Ağzın mı yorulur? Çok mu kızdın? Biraz nefesine hâkim oluversene, biraz kendini tutuversene, nefse şeytana; hır çıkartmasana.

Allah güzel huylar nasip etsin cümlemize. Başka ne diyelim? Ne diyelim...

Bu, ikinci hadisin sonundaki, “Selâma cevap vermeyen bizden değildir.” sözü üzerine bu şeyleri söyledik. Selâm önemli, selâma cevap vermek de önemli; kardeşlerimiz bilsin diye.

Ama bir şey daha var, selâmdan maksat karşı taraftaki kardeşimizin iyiliğini, selâmetliğini istemektir. Aslında kuyusunu kazarken selâm vermek olur mu? Aslında kötülüğünü isterken selâm vermek olur mu?

O hiç olmaz! O zaman içi başka, dışı başka; özü başka insan olur. O münafıklık sıfatıdır. O daha fena.

Allah-u Teâlâ Hazretleri pazartesi perşembe

günü çok müslümanı affediyor, her müslümanı değil! Çok müslümanı affettiğini hadîs-i şerîfte bildiriyor. Aralarında kin ve buğz ve adavet olanları ayırıyor. “Onlar dursunlar, birbirleri ile barışıp sulh oluncaya kadar dursunlar!” diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri.

İstersen kin tut, istersen düşmanlık et, istersen bildiğin bilmediğin, anladığın anlamadığın sebepten karşındakine köpür. Ne yaparsan yap. Hüsnü zan edeceksin. “Bir sebebi vardır.” diyeceksin. Gördüğün bir şeye hüsnü zan edeceksin. Düşmanlık etmek kolaydır, dost olmak zor.

Bugün dünya üzerinde, Türkiye üzerinde, şehrimizde, hatta camimizde birbirine düşman bir sürü insan vardır. Zor değil ki.

Şeytan zaten kolaylaştırıyor, körüklüyor iki tarafı. O ona düşman, o ona düşman. Dost olmak zor, kardeş olmak zor, ahlâklı olmak zor, nefsini yenmek, şeytana uymamak zor.

“—O bana vurdu ben de ona on tane vurdum. İçim rahatladı.”

Bunu herkes yapar. Senden alâkayı kesene sen gidebiliyor musun? Sana vermeyene sen verebiliyor musun? Sana haksızlık eden, kötü muamele eden, senin kalbini kıran, seni üzene sen af ile karşılık verebiliyor musun? Güzel olan bu...

Avustralya’ya gittim. Bizim oranın elçilikte din görevlisi, müşaviri bizi orada, camide konuşturmadı.

“—Diyanet kanununun 600 bilmem kaçınıcı mad-

desinin, bilmem ne bendine göre konuşamazsın.” demiş bizim arkadaşlara.

Ben müsaade istemedim kendisinden. Müsaade isteyenlere de üzuldüm; “Ne diye müsaade istediniz?” diye. Bir camide zorla, yalvarıp yakarıp konuşuyormuş gibi. Ben müsaade istemedim. Arkadaşlar istemişler:

“—Hocamız gelecek, camide konuşsun.” diye.

“—Diyanet kanununun filanca maddesine göre konuşamaz.” diye laf söylemiş.

Arkasından da “O bizden değil.” diye de özel sohbetlerde konuşmuş. Sizi, bizi var mı ya?

Avustralya’dasın, diyâr-ı gurbettesin. Ben memleketten gelmiş bir profesörüm. Türkiye’nin birçok camiinde konuşmaya yazılı salâhiyetim var. Diyanet İşleri Başkanı’nın da hocasıyım. Allah’ın nasib ettiği bir şey... Üç tane, dört tane Diyanet İşleri Başkanı’nın hocasıyım. Fakültedeki hocalığım dolayısı ile nasib oldu.

Süleyman Ateş’in hocası oldum, Lütfü Doğan’ın hocası oldum, Mustafa Sait Yazıcıoğlu’nun hocası oldum. Vaaz etmek için de elimde yazılı bir şeyler var, müsaadeler var:

“—Diyanet İşleri Bakanlığı Kanunu’nun şu maddesine göre konuşabilir.” diye.

O orada bizi konuşturmadı. Kafasına denk düşmemişiz. Bizim hakkımızdaki düşüncesi iyi değilmiş. Dergilerimizi beğenmiyormuş. Dergilerimiz zihniyetinde değilmiş anlaşılır. Bize düşmanlık ediyor.

Düşmanlık etmek kolay, ahirette hesabını vermek zor.

Düşmanlık etmek zor bir şey değil. Sen beni konuşturmazsan konuşturma! Ben konuşmaktan geri kalmadım ama sen konuşturmamaktan dolayı vebal yüklendin. Ayıkla pirincin taşını şimdi...

Yavuz Sultan Selim vefat etmiş. demiş ki: “—Şu çekmeceyi benim kabrime koyun!” Alimler demişler ki:

“—Böyle kabre çekmece mekmece konulmaz! Nereden çıktı bu? Kabre çekmece mi konulur? Firavun mu bu? Eskiden hükümdarların mücevherleri, eşyaları kabre konulmuş. İslâm’da öyle şey olur mu? Konulmaz!” demişler.

Bazıları da:

“—Bu İslâm’ı bilen bir padişahı. Mücahid bir kimseydi. Vasiyetinin bir sebebi vardır. Vasiyetini tutalım!” demişler. “Hatırını kırmayalım!” demişler.

Kimisi:

“—Yok, şeriatın müsaade etmediği şey olmaz.” filan demiş.

Sonunda bir tanesi demiş ki:

“—Açalım, şu çekmecenin içinde ne var? Mücevher varsa gömmeyiz. Padişahın yüzükleri, eşyaları, mühürleri, mücevheratı varsa onları gömmeyiz. Kabre gömülmez. Bir anlayalım bakalım!” demiş.

Zorlamışlar, çekmece kilitli. Bir yerinden

kanırttırmışlar, açtırmışlar. Açtırırken de kasa ellerinden bir oynamış, içindeki her şey yerlere dökülmüş.

“—Ne dökülmüş?”

Bir sürü kâğıt. Kâğıtlardan bir tanesini Şeyhülislâm eline almış. Bir de bakmış ki Yavuz Sultan Selim’in devlet işlerinde karşılaştığı meselelerde kendisine sorduğu fetvalar.

“—Bunu dine göre nasıl yapmak lazım? Şöyle mi yapmak lazım, şöyle yapalım mı yapmayalım mı?”

O da:

“—El-cevap: Yapın, yapılınsın, şöyle yapmak gerekir” diye verdiği fetvaların hepsini hiç atmamış, hepsini biriktirmiş, kasaya koymuş.

Kurnaz Yavuz Selim, hepsini kasaya koymuş. O zaman, o zamanın Şeyhülislâm’ı başlıyor ağlamaya.

“—Ah Yavuz, kendini kurtardın, beni yaktın! Kendini kurtardın, vebali benim üstüme yükledin. Sen hesaptan kurtulacaksın. ‘Kavuklu, koca alim Şeyhülislâm’ın dediğini yaptım yâ Rabbi!’ diyeceksin. Eğer hatalı bir şey varsa, fetvamda bir kusur varsa ben cezasını çekeceğim.” diye ağlamış.

Bu iş böyledir.

İsteyen konuşursun, isteyen konuşurmasın. Kimse konuşma âşıklısı değil. Mes’uliyetten konuşuyoruz, Allah’ın emirlerini bildirelim diye konuşuyoruz. Sizler de Allah’ın emirlerini dinlemek için, Peygamber Efendimiz’in

hadislerini dinlemek için geliyorsunuz. Burada para alışverişi yok. Allah rızası için oluyor.

f. Şehid Yetmiş Kişiye Şefaath Eder

Üçüncü hadîs-i şerîfe geldik. Peygamber SAS Efendimiz diyor ki:⁷

يُشَفِّعُ الشَّهِيدُ فِي سَبْعِينَ مِنْ أَهْلِ بَيْتِهِ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ

(د. طب. ق. عن أبي الدرداء)

RE. 511/3 (*Yeşfeu's-şehîdü, fî seb'îne min ehli beytihî yevme'lkıyâmeti.*) “Şehid, kıyamet gününde ailesinden, akrabasından yetmiş kişiye şefaath edecek.”

“—Şunu da affet yâ Rabbi, şunu da affet yâ Rabbi, şu da kurtulsun yâ Rabbi, bunu da bağışla yâ Rabbi, bunu da cehenneme atma yâ Rabbi...” diye yetmiş kişiye şefaath etme salâhiyeti var.

Neden?

Afganistan'dan gelmiş bir kardeşimize Hicaz'da söz hakkı verildi. Biz konuştuk, başka hocalar konuştu.

“—Afganistan'dan gelmiş mücahid kardeşimiz var. Bir de o konuşsun.” dediler.

O da çıktı, konuştu. Diyor ki:

“—Burada konuşmak bir şey değil, sayın

⁷ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.VII, s.46, no:2160; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.164, no:18308; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.111, no:4085; Ebü'd-Derdâ RA'dan.

dinleyiciler, kardeşlerim! Masanın başında oturmak bir şey değil, Kâbe'yi tavaf etmek kolay, namaz kılmak kolay, oruç tutmak kolay, vaaz etmek, dinlemek kolay. Ama savaş oldu mu, can pazarı, o başka oluyor. Gidiyorsun çünkü ya geri geleceksin. ya gelmeyeceksin!”

Gidip de gelmemek var, ölüm. Ya yaralanırsın, ne ızdıraplar çekersin, kurşunu yersin, ya şehit olur, yatarsın. Nasıl olacağı da belli değil. Kimisine de Allah şehidliği nasib etmez. “Ama can pazarı olduğu için onun duygusu başka türlü oluyor.” diyor.

İnsanın vereceği en kıymetli varlığı canıdır. Birisi köşe başında yolunu keser, tabancayı burnuna dayar:

“—Çıkar paralarını!”

Nesi varsa verir. Yeter ki canım kurtulsun diye. Tabancayı dayadı ya, vermediği zaman bir şey olacak diye.

“—Canına bir şey gelmesin diye malından geçmiyor mu insan?”

Geçiyor.

“—Neden?”

Can daha kıymetli olduğu için mal verilir. İnsan sağ olduktan sonra mal tekrar gelir. Karadeniz’de gemileri batar, iflas eder adam. Ondan sonra gene çalışır, gene mülk sahibi olur.

Eyyûb AS’dan söz açılmıştı sohbetin başında... Mübareğin ovalar dolusu sürüleri varmış, bir sürü çoluk çocuğu varmış, akrabası varmış. Sürüler, çoluk çocuğu gitmiş, kendisinin sıhhati

gitmiş, vücuduna hastalıklar gelmiş, bütün teni yara olmuş, yaraları kurtlanmış. Ama sabrında bir zelzele olmamış. Yunus Emre'nin dediği gibi:

*Vücutunu kurt yiyen, Kurt yedikçe şükreden,
Belâlara sabreden, Eyyüb Peygamber yatur.*

Allah'ın emrine mûti olmuş, boynunu bükmüş. Onun için Kur'ân-ı Kerîm'de Allah-u Teâlâ Hazretleri Eyyûb AS'ın niye (Ni'me'l-abd) "Ne güzel kul!" diye anıyor. Verince de alınca da memnun. Alınca feryadı basmıyor. Ama Allah sonradan her şeyi gene vermiş. Çünkü sağ oldu mu insan zenginlik de görür, fakirlik de görür, hepsi geçer.

Ay sonuna sofraya konulacak yiyecek bulamadığımız günler yaşadık mı? Yaşadık. O da geçti.

Bolluk da gördük, darlık da gördük. Hastalık da gördük, sıhhat de gördük. Herkes görecektir, ne olacak. Hepsi geçici, hepsi imtihan... Allah iman selâmetliği versin...

Sabredince de sevap alır insan, şükredince de sevap alır. Ama can başka. Can gitti mi bitiyor iş. Ömür bitiyor. Bitti, ötesi yok bunun. Onun için canını vermek, Allah yolunda şehit olmak çok üstün, sevabı çok fazla. Hesap görmeden, defteri açılmadan, günahları ortaya dökülmeden;

"—Ne kadar kâr etmişsin, ibadet etmişsin, kötülük etmişsin bunun hesabını ver." demeden şehid üstündeki kanlı elbisesi ile cennete girecek.

Ama o ona şeref olacak. Hesapsız cennete girecek. Şehidlik çok yüksek bir şey... Kendisi gireceği gibi 70 kişiye de şefaata edecek.

Afganistan'a gidip şehid olanlar var gençlerden, kardeşlerimizden. Mâşâallah. Kıbrıs'ta şehid olanlar, başka yerlerde şehid olanlar var. Biz müslümanları kâfirler hiçbir şekilde yenemezler. İşte Afganistan'da silahsız Afganlar Ruslar'ı nasıl perişan etti. Dünyanın her yerinde böyledir. Neden?

Biz ölümden korkmayız. Şehidlik var, can atarız.

Ama müslüman ne zaman kâfirin karşısında geriler?

İki hastalık geldiği zaman; dünya sevgisi geldiği zaman, bir de ölüm korkusu geldiği zaman.

Dünya sevgisi kapladı mı insanın içini:

“—Biraz daha param olsa, biraz daha filanca yerde yaşasam, zevk safa sürsem, köşkler elden gitmese, ticaret bozulmasa...”

O zaman korkar.

Bir de ölüm. Ölmeyi istemedi mi, bin yıl yaşamayı ister insan. Ne olacak sonunda? Gene ölecek.

Ölüme koştukça müslümanlar aziz oluyor. Dedelerimiz öyle yaptılar.

Allah bize de has müslüman olmayı nasib etsin... Sulh, sükûn zamanında kötü günlerin ihtimalini düşünüp ciddi çalışmayı nasib eylesin...

Sulh, sükûn zamanında Marmara'nın, Ege'nin, Akdeniz'in sahillerini doldur, çıpıl çıpıl keyif

yap, zevk yap, yere yat, bira şişesini yukarıdan kaldır, lıkır lıkır ağzına mı geliyor, burnuna mı geliyor...Anlatıyorlar bunları. Yatmış sokağa. Bira şişesi yukarıdan lıkır lıkır döküyor. Bakalım ağzına tam isabet edecek mi?

Sen böyle yazın çalarsan, kışın oynarsın soğuk geldiği zaman, Ağustos Böceği gibi. O zaman da kışın oynarsın.

Geniş, ferah zamanda Allah'ın kulluğunu bilir de Allah'a güzel kulluk edersen, Allah sana sıkıntılı zamanında yardım eder.

Bu güzel sulh sükûn zamanlarında gözümüzü açmalıyız. Teşkilatlanmalıyız, silahlanmalıyız, güçlenmeliyiz, kuvvetlenmeliyiz ki, düşman fırsat bulamasın.

İki paralık İsrail, "İcabında Türkiye'ye de sataşırım!" dediği zaman "gık" diye ses çıkmıyor. Olur mu?

Yunanistan bizimle savaşa kalkıyor. Olur mu?

Bizim tarafa bakarken yüreği ağzına gelmeli. Dağlarımız, ovalarımız, tepelerimiz, yer gök demir, silah olmalı!

Neden?

Biz mücahid bir milletiz. Bize en ağır gelen şey, birisinin bize efelik taslamaya çalışması... Olacak şey mi?

Bizim gölgemizden korkmalı! Onun kadını da, çocuğu çocuğu, hepsi, "Aman bunlara sataşmaya gelmez!" demeli. Biz cihadı, cihad aşkını, şehid olma arzusunu terk etmemeliyiz. Terk ettik mi mahvoluruz. Düşman ondan dolayı mah-

volacağımızı bildiği için, bizi dinimizden uzaklaştırmaya çalışıyor. Dinimizden uzaklaştırdınca, şehidlik duygusundan da uzaklaştıracak, Allah yolunda malını canını vermek duygusundan da uzaklaştıracak diye tamah ediyor ona...

Adam hıristiyan, bizi dinimizden çıkarmaya çalışıyor.

Bre Allah'tan korkmaz mısın, nâmübarek herif? Niye müslümanı dinsiz yapmaya uğraşıyorsun?

“—Dinsiz olsun daha iyi, müslüman olunca bana zararı daha çok oluyor.”

Sen Allah'tan korkmaz mısın? Sen hani güya Allah'a inanıyordun?

“—Olsun, önce onu dinsiz yaparım, ondan sonra kandırırım. Dinsizlikten cahilliğe düşürdükten sonra Hıristiyanlığa sokarım.” diyor.

Var, soktuğu da var. Gittiğimiz diyarlarda gördük. Babası, dedesi müslüman, torun İslâm'dan uzak... Eğitilmemiş. Mektep medrese, din iman, Kur'an öğretilmemiş. Dinden imandan uzaklaşmış.

Allah çocuklarımızla, zürriyetlerimizle, torunlarımızla kıyamete kadar evlâtlarımızla bizi müslüman eylesin... Bizim neslimizden fâsık, fâcir, müşrik, kâfir, mürted getirmesin... Münafık, zalim getirmesin...

g. Üçten Fazla Hapşıran Kimse

Bir hadîs-i şerîf daha okuyalım:⁸

⁸ Tirmizî, *Sünen*, c.IX, s.398, no:2668; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XIII, s.225, no:4379; Ömer ibn-i İshak ibn-i Ebî Talhâ annesinden, o da

يُشَمَّتُ الْعَاطِسُ ثَلَاثًا فَإِنْ زَادَ فَإِنْ شِئْتَ فَشَمِّتْهُ وَإِنْ شِئْتَ فَكُفِّ

(د.ت. وابن السنى عن عبید بن رفاعة بن رافع الزرقى مرسلًا)

RE. 511/4 (*Yüşemmitü'l-âtısü selâsen, fein zâde, fein şî'te feşemmithü ve in şî'te feküffe.*)

Müslümanın bir hapşırması vardır, “Hapşuuu...” tarzında; buna Türkçede hapşırma diyoruz. Burnunun bir yerinde gıcıklandıktan olan bir şey. Biraz nezlemsi bir durumdan olabilir. Soğuk almadan, birden bir güneşten olur, birden bir soğuktan olur, bir soğuk su içtiğin zaman üç dakika sonra olur.

Bu hapşırma olduğu zaman müslüman o kimseye dua edecek. (*Yerhamuke'llâh*) diyecek. Hapşırana kimse (*El-hamdü li'llâh*) “Allah’a hamd ü senâlar olsun!” diyecek. Dinleyen kimse de (*Yerhamuke'llâh*) “Allah sana rahmet eylesin, merhamet eylesin!” diyecek. O da cevabında, (*Yehdînâ ve yehdîkümü'llâh*) veyahut (*Yehdîkümü'llâhu ve yuslihu bâleküm*) diyecek. “Sizi ve bizi Allah hidayetinde daim etsin, kalbinizi ıslah eylesin.” mânâsına gelen dualar edecek.

“—Neden bunlar?”

Hz. Âdem Atamız yaratıldığı zaman, ilk uyandığı zaman hapşırmış. O zaman bir (*El-hamdü li'llâh*) demiş. Melekler de (*Yerhamuke'llâh*) demiş. Onun aziz hatırasına Hz. Âdem dedemizden

babasından. *Kenzü'l-Ummâl*, c.IX, s.159, no:25514; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIII, s.417, no:13430.

itibaren böyle oluyor bu iş. Hapşırınca, hapşırın (*Elhamdü li'llâh*) diyecek. Ötekisi de (*Yerhamuke'llâh*) diyecek. Ötekisi de tekrar ona dua edecek, (*Yehdînâ ve yehdîkümü'llâh*) veya (*Yehdîkümü'llâhu ve yuslihu bâleküm*) diyecek.

“—Pekiyi, çok hapşırırsa?”

Bazen de bir seri hapşırıyor. Şaap, şuup böyle devam ediyor. Çok hapşırırsa ne olacak?

Bu hadiste buyuruyor ki Peygamber Efendimiz:

(*Yüşemmitü'l-âtisü selâsen*) “Aksıran kimseye üç defa böyle dua ile, (*Yerhamuke'llâh*) diye teşmit edilir. (*Fein zâde*) Eğer daha fazla yaparsa, (*fein şî'te feşemmithü ve in şî'te feküffe*) o zaman istersen gene söylersin, istersen bırakırsın.”

Çünkü üçten fazla olunca iş, demek ki hastalıktan dolayıymış diye oluyor. O zaman mecburiyet kalkıyor, ama istersen gene dua et.

Müslüman müslümanın aksırması ile bile ilgilenecek. Hapşırması ile bile ilgilenecek. Ondan sonra dua edecek, selâm verecek. İşte bunlar İslâm'ın enteresan, İslâm'a mahsus şeylerinden.

“—Böyle şeyleri niye anlatıyor Peygamber Efendimiz?” Peygamber Efendimiz neleri anlatmamış ki...

Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîflerini niçin okuyoruz?

Peygamber Efendimiz bize yemek yemeyi, oturmayı, kalkmayı, hapşırmayı, hapşırana ne

söyleneceğini öğretmiştir, yolda karşılaştığımız zaman ne yapacağımızı, tırnakları nasıl keseceğimizi, koltuk altlarının kıllarını nasıl izale edeceğimizi öğretmiştir. Hanımla, koca ile nasıl konuşulacağını öğretmiştir. Çarşıda nasıl alışveriş yapılacağını öğretmiştir.

Her şeyi öğretti! Allah razı olsun. Bizim en büyük mürebbîmiz, terbiyecimiz, en büyük muallimimiz, en büyük örneğimiz Peygamber Efendimiz. Hiçbir şeyimizi bırakmadı.

Müslümanlar Peygamber Efendimiz'in hadislerini bilmek ölçüsünde iyi müslümandır, Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîflerini bilmekteki cahillikleri ölçüsünde zayıf müslümandır.

Harem-i Şerîf; Peygamber Efendimiz'in Mescid-i Saâdeti veya Mekke-i Mükerreme'deki, Kâbe-i Müşerreffe'nin etrafındaki mescid.

Mısırlı hanım, bakıyorsun, göğüs açık...

“—Hacı hanım, sen müslüman değil misin?”

“—Müslümanım...”

Müslüman olmasa sokmazlar zaten. Müslüman, Mısır'dan gelmiş.

“—Peki, bu göğsün niye açık? Mübarek, bu saçlar niye görünüyor? Bu boyun niye açık?”

Ondan sonra bir Mısırlı ahababı ile karşılaşıyor. Merhaba makamında, *ehlen ve sehlen*, bilmem ne, el sıkışıyor.

“—Kadınla erkeğin el sıkışması var mı İslâm'da?”

“—Yok!”

Ondan sonra, yanak yanağa şapur şapur öpüşüyorlar.

“—O da var mı, bu da nereden çıktı?”

“—O da yok...”

“—Neden böyle yapıyor?”

Hadîs-i şerîf kültürü yok. Peygamber Efendimiz’in âdâbından haberi yok.

“—Nereden haberi var?”

Batılılar Mısır’a hâkim olduğu zaman bunlara şapur şapur öpüşmeyi, el sıkışmayı öğretmiş. Açık saçık gezmeyi öğretmiş. Onlar da dedelerinin İslâmî yolunu unutmuşlar. Harem-i Şerîf’te bile unutmuşlar.

Çok duaya muhtacız, çok!

Çok hadis okumalıyız. Peygamber Efendimiz her şeyi öğretiyor. Öğretmeden de olmaz. Sen kendi çocuğuna öğretmez misin?

“—Evlâdım sağ elinle ye, yemeğe öyle birden saldırma, kendi önünden al, başkasının tabağına bakma!”

Bunlar küçük şeyler. Ama demez miyiz? Deriz. Terbiye edeceğimiz için deriz.

Peygamber Efendimiz de biz müslümanları terbiye etmek için en ince âdab ile, en güzel şekilde terbiye etmek için her şeyimizi öğretmiş. Tıraşımızı bile öğretmiştir.

“—Sakalınızı bırakın, bıyığınızı kısaltın, koku sürünün, dişlerinizi misvaklayın! Ağızınız kirli, sararmış, kokar vaziyette gelmeyin!” diye.

“—Cuma günleri yıkanın, gusül abdesti alın!”
Her şeyi öğretmiştir.

Hadis okuyalım!

Bakın bizim hocamız, tarikat şeyhimiz Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddin Efendi Hazretleri büyük müşidlerden, dünyada tanınmış insanlardan... Mısır’da, Arap âleminde herkesin bildiği bir kimse. Neden bize hadis okumayı vasiyet etmiş? Niye biz burada, derslerde hadis okuyoruz?

Tasavvuf da, tarikat de, hakikat de şeriatın içinde olduğu için... Hepsi Kur’an’da ve hadiste olduğu için... Onun için okuyoruz.

Siz de bunları iyi belleyin... Allah’ın has hâlis kulu olun... Cennetine, cemâli’ne erin...

Fâtiha-i şerîfe mea’l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es’ad COŞAN
22. 05. 1988 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

